

EL XIULET DEL BARRI

Edició especial 2

1/05/24
Escola
Costa i Llobera
Barcelona
Any 2024

Periòdic de
Primària
Preu: 0'10 €

807

Guanyadors de Sant Jordi dels premis Viola i Flor Natural - Rosalia Caminal

EL GAT PLATEJAT

Hi havia una vegada un gat que es deia platejat i li agradava passejar pel bosc. Tothom el coneixia molt. Sabeu per què es deia Platejat? Perquè brillava molt.

Llavors un bon dia el Platejat se'n va anar a la platja i es va tirar al mar amb tanta mala sort que se li va treure el *brilli-brilli*. Estava molt i molt trist i no sabia com recuperar el *brilli-brilli*.

Finalment, al gat Platejat li va tocar tant i tant el sol que va tornar el seu *brilli-brilli* i s'ho va passar molt bé.

Paula R.
1r Baldufes

LA CLARA I L'OU

Hi havia una vegada una nena que es deia Clara i vivia a una casa. La Clara tenia el cabell marró i els ulls marrons.

Tenia gana, volia cuinar un ou i va anar al supermercat. Quan va tornar del supermercat es va trobar un príncep dolent que li va robar l'ou. El príncep va córrer i li va caure el mòbil. La Clara va agafar el mòbil del príncep i va trucar a la policia. Li va dir que necessitava un candau i l'ou. La Clara va posar el candau a casa seva perquè el príncep no li robés més coses.

Per fi la Clara pot cuinar l'ou. Catacric-catacrac conte acabat.

Arlet
1r Estels

EL PAISATGE

Una calorosa tarda vaig anar a la platja i em vaig enamorar d'aquell bonic paisatge.

Vaig notar que l'aire m'acariciava i vaig recordar: jo t'estimava.

Quan veia les onades com venien i marxaven i a vegades es xocaven.

(Dedicat al meu pare)

Clara P.
2n Farigola

EL COCODRIL

Jo tenia un cocodril que era molt tranquil i sempre portava a sobre un fil i una mica de llana per fer-se roba de pana.

EL CUC

El cuc és poruc quan plou es mou i es menja un festuc.

Si té més gana demana menjar a la sargantana.

Clàudia M.
2n Farigola

L'ESTEL

Vola l'estel
fins el cel.
Els núvols el miren
amb una cara estranya
perquè sembla una tela d'aranya.
Els núvols l'empenten
i l'alimenten.
Quan el sol el mira
se sent feliç com a la fira.

BRUNO
2n Farigola

LA NIT

La nit no m'espanta
ja que és com una manta
de llana i cotó
i de resplandor.

Clàudia T.
2n Vainilla

PAISATGE D'HIVERN

Per un bosc
hi havia una guineu.
Tot estava molt fosc
i ple de neu.

Sofia
2n Vainilla

EL PETIT MANICUL AL REGNE DELS CAMELS

Tot va començar així, ben bé així. Era el matí del 21 de juny, que segons uns pergamins del segle xv és una nit màgica, on diuen que si tens sort, et pots teletransportar a qualsevol regne.

El Petit Manicul treballava a l'oficina d'atenció al ciutadà de Maniculandia, on vivia.

Aquell dia, en sortir de la feina, feia una tarda de tempesta. El Petit Manicul estava molt cansat després de passar el dia remenant papers. Quan va arribar a casa no tenia llum. Per molt que manipulés l'interruptor no s'encenia res.

Va recordar que al soterrani de casa seva hi tenia una caixa amb espelmes. Va baixar amb molta cura per no ensopagar,

però tot i així i sense saber com, va caure i va quedar estirat a terra. De cop i volta, va veure una capsa. La va obrir. A dins hi havia una clau. De cop, se li van obrir unes escales. Va dubtar de pujar-hi, però al final, ho va fer. A dalt es va trobar el Miluc, que amb un to molt alegre li va dir:
- Bonjour, senyor. Vostè ha vingut fins aquí per salvar la dolça princeseta, eh Monsieur?

En Manicul va respondre:

- De quina princesa em parla? I de què l'he de salvar? I per cert, com et dius?

- Em dic Miluc i a la dolça princeseta, que és la filla del Rei dels Caramels, per una mala jugada fa uns mesos que es troba tancada dins d'un castell molt ben fortificat i se l'ha de salvar.

Llavors en Manicul va dir:

- Però com arribarem fins allà on viu? Encara no m'has dit on hem d'anar!

- Ah! Ella viu al Regne dels Caramels.

- Però com arribarem fins allà?- va preguntar el Manicul.

Com que en Miluc no sabia com arribar-hi va trucar al rei:

- RING, RING, RING!

El rei dels caramels li va enviar uns caramels voladors per portar-los fins allà. En Manicul i en Miluc van pujar-hi a sobre i van marxar volant. En arribar van passar per un túnel i una locució els va dir:

- Propera parada: «El regne dels caramels».

En arribar, van anar directes cap al castell. Allà es van trobar el rei que els va explicar com va desaparèixer la princesa:

- Estava jugant al pati, el guàrdia es va girar i quan va tornar a mirar ja no hi era.

- En Manicul, que era un xicot molt observador, no parava de mirar pels forats entre els testos que hi havia a la piscina. De cop i volta va mirar pels arbres i va veure un niu molt, però que molt gros! Com que sentia soroll, va demanar silenci i després de vuit hores, el piu-piu se sentia més alt: piu, piu, PIU, PIU.

EL XIULET DEL BARRI

Edició especial 2

1/05/24
Escola
Costa i Llobera
Barcelona
Any 2024

Periòdic de
Primària
Preu: 0'10 €

807

Guanyadors de Sant Jordi dels premis Viola i Flor Natural - Rosalia Caminal

De sobte, va veure un ocell que era molt, però que molt gros. Aquell ocell era immens.

Manicul mai no havia imaginat ocells tan grossos. Ho tenia clar, l'ocell és qui havia raptat la princesa, és qui se l'havia endut. Ho va explicar a la resta:

- Serà fàcil salvar-la. Els ocells no tenen guàrdies, no tenen exèrcits.

En Manicul, el rei i Miluc van pujar cadascun a un caramel volador i van marxar volant. En arribar, sense que l'ocell arribés, van entrar. La princesa estava plorant, i en veure'ls, els va abraçar. Va pujar a un caramel volador i van tornar al castell.

En arribar hi havia caramels per tot arreu. Agraïments al Manicul:

-Gràcies, gràcies. Sense tu no l'haguéssim salvat mai.

**Genís
3r Àligues**

EL LLOP VERMELL

Quan vaig néixer feia olor a fruits silvestres.

Jugava amb un nen al costat de la llar de foc.

Un dia, de sobte, unes noies em van agafar i em van portar a un carruatge.

Les noies van bolcar el carruatge i vaig poder escapar.

Jo era un gos i en aquell bosc només i havien LLOPS, CÉRVOLS i altres animals.

Vaig començar a caminar i de sobte em vaig trobar una manada de llops. La mare

em va acollir amb els altres llobatons. Un dia la lloba, a qui estimava, va trepitjar un ferro i es va morir.

L'únic que vaig poder fer és portar-la al barranc on descansava el pare de tots els llops.

Els caçadors em van disparar tres bales, però gràcies a la Candela, una nena que passava per allà, em vaig salvar.

Ben aviat ja caminava pels carrers amb la Candela.

Quan un dia em vaig morir i la Candela em va portar al barranc on descansava el pare de tots els llops. I allà vaig recordar tota la meua vida tan bonica.

**Ona i Gal·la
3r Àligues**

EL RATOLÍ JULI

Hi havia una vegada, al 2008, un ratolí que es deia Juli. Era baix, prim i no era gaire intel·ligent. Un dia se'n va anar de vacances. Com que no era gaire espavilat, va agafar l'avió equivocat. En comptes d'agafar el que anava al Marroc va agafar el de Groenlàndia.

Quan va arribar es va adonar que s'havia equivocat d'avió. Llavors, va anar a la recepció i va pagar 200 euros per anar-se'n la setmana següent. Però, la setmana següent els pilots estaven malalts i no va poder tornar. Llavors es va enfadar.

Quan havien passat dos dies ja s'havia cansat d'esperar. Aleshores va decidir tornar pel seu compte: va passar per la gran glaçada i va tenir molt fred, també per la sabana, el mar amb taurons, que

gairebé se'l mengen, i una balena que li va enfonsar la barca. També va passar per la jungla i un lleó el va perseguir i un mico li va robar els plàtans. També va passar pel Marroc i no se'n va adonar que era on volia anar de vacances.

Finalment va anar al seu carrer, que es deia carrer dels bojos, número 1111. El carrer es deia així perquè antigament allà hi vivien bojos que per exemple es construïen tobogans que anaven des de l'escola fins a casa seva...

Uix! Ens hem despistat! Va! Tornem a la història!

Quan va arribar, casa seva no hi era. Va estar pensant unes quantes hores fins que va tenir una idea, que era anar a un lloc perquè li construïssin una casa, i va haver de pagar 1000 euros. Finalment li van construir i mai més va marxar de casa seva. I va començar a fer la migdiada perquè estava molt cansat.

Conte contat i la migdiada del Juli s'ha acabat.

Max P. i Tomàs
3r Òlibes

EL VOL DE L'OCELL

Un ocell brilla al cel.

Amb calma va volant,
volant
mentre va cantant.

Fa una parada
cull una figa,
agafa embranzida
i se'n va volant,
volant
mentre va cantant.

Es troba amb un vell,
es miren entre ells,
comparteixen la figa
i tots dos agafen embranzida
i xiulant se'n van volant,
volant i volant.

Max R.
4t Barguis

L'ORENETA

Ai, l'orenet! que la veia
des de la meva finestra.

Era bonica, blanca i negra.

La veia volar

volar

volar.

Un dia

en tornar de l'escola...

Ja no la vaig veure.

On estàs?

On t'has ficat?

Al final ho vaig comprendre...

Ha migrat.

Marina B.
4t Barguis

TOC-TOC FA LA PANXA

Oh no, la mare està embarassada!

Toc-toc,

fa la panxa.

Qui hi ha aquí dins?

Diu el pare.

Tots estan intrigats.

L'habitació ja està preparada?

Oh què passa!

Ja està trencant aigües?

Oooh... que n'és de bufona.

Tic-tac, tic-tac

oh que està passant?

Potser és el que jo estic pensant.

Oh no... ja s'ha fet gran.

Toc-toc

fa la panxa.

Aurora
3r Indigets

EL XIULET DEL BARRI

Edició especial 2

1/05/24
Escola
Costa i Llobera
Barcelona
Any 2024

Periòdic de
Primària
Preu: 0'10 €

807

Guanyadors de Sant Jordi dels premis Viola i Flor Natural - Rosalia Caminal

EL SOMNI

La nit és fosca i freda,
t'estires al llit
tanques els ulls,
el somni ja és aquí.

Somies amb un bosc
ple d'arbres i fosc.
Penses que estàs atrapat,
però en realitat estàs alliberat.

De sobte et trobes un riu,
un riu amb aigua cristal·lina.

Aquell raig de sol que s'il·lumina a l'aigua...
I aquella sensació en tocar l'aigua amb el dit petit.

Sents que l'aigua t'acaricia
mmm... quina delícia.

Marc F.
4t Indigets

ARRUÏNAT!

Us imagineu ser multimilionari? Seria fantàstic, oi? Tindries diners il·limitats! No us agradaria conèixer la història d'un de debò? Perquè és tot just el que vaig a fer. Aquesta història passa de l'any 1977 a l'any 1978. El nostre protagonista era un exitós home de negocis rus. El seu nom complet era Daniil Golovin Sherminov, però com el seu pare havia marxat de casa quan ell era molt petit, havia optat per fer-se anomenar Daniil Sherminov. Ell era un home de mitjana estatura, d'uns cinquanta anys i cabells negres. Va seguir la tradició familiar de dirigir la fàbrica de medicaments que el seu besavi havia fundat ja molt temps enrere. Això vol dir que sí, estimat lector, tenia un dinerall!

Ell vivia en una magnífica mansió als boscos siberians, gairebé aïllat del món.

Tenia contacte amb dues persones, el majordom, en Vladimir i la seva filla, la Caterina, que a més a més feia de minyona. Ell, era un home alt com un avet, elegant i amb cabells rossos. Ella, una noia jove, preciosa. En Daniil n'estava bojament enamorat. M'ho va confessar entre llàgrimes mentre, en aquell bar de Sant Petersburg, em narrava la seva història. Ara, tampoc em va fer massa pena, la veritat, no em jutgeu! Té molts més diners que jo i viu una vida de luxe, per una cosa que li surt malament...

Tot sembla una història de flors i violes, oi? Continueu llegint, amics meus.

Tot va començar un trist matí de tardor. En Daniil caminava despreocupat per la seva finca, quan, el majordom va arribar corrents com si hagués vist un fantasma.

- Senyor, senyor, corri, afanyi's! És terrible! Les accions de la borsa, e-e-estan baixant!

En Daniil el va mirar amb cara d'incredibilitat i va preguntar:

- És de debò?

- Sí, vingui-ho a veure vostè mateix si vol!- va cridar el majordom.

En Daniil va entrar corrents a la seva mansió. Es va dirigir a la seva saleta privada on, de tant en tant, revisava com pujaven les accions i a vegades, quan baixaven, li podia agadar una enrabiada que no li marxava ni amb aigua calenta. Li encantava veure els numerets a la pantalla de l'ordinador. Era la seva

diversió. El majordom, encara panteixant per l'esprint que acabava de fer per aguantar el ritme d'en Daniil, va entrar també a la sala. Va veure en Daniil en xoc, a terra panteixant. Aleshores, va aixecar la vista per mirar la pantalla i va veure un -99%. Va estar una estona més a la pantalla el numeret. Aviat va perdre l'altre 1%. Estava arruïnat.

Una estona més tard, en Daniil jeia abatut al caríssim sofà, bevent-se una tassa que la minyona li havia preparat perquè es tranquil·litzés.

- Gràcies- va dir.

Tenia la cara pàl·lida, els ulls enfonsats i la mirada perduda en algun punt de l'horitzó. El majordom intentava consolar-lo inútilment tot i que també bastant preocupat per la seva vida i la de la seva filla, ja que eren conscients que no els podria pagar gaire temps més.

Les setmanes anaven passant i en Daniil va caure en una depressió. No podia sortir del llit i tenia malsons cada nit. El seu estat empitjorava progressivament. Va gastar una bona part dels diners que li quedaven en medicaments i psicòlegs personals. A finals de novembre es va començar a recuperar, un mes i mig després de la fatídica pèrdua, però el cost i els preus dels medicaments el van arruïnar encara més. El dia que ja no va poder pagar el majordom i la minyona, ells van marxar amb la família d'en Vladimir que vivien a Sant Petersburg.

Les setmanes anaven passant. En Daniil estava desesperat, sense diners, sense companyia, sense res de res. Sol. A partir del mes següent li van tallar l'aigua, la llum i el gas. Com que no podia cuinar, va passar unes setmanes malvivint de conserva cara. Al cap de dues setmanes, la situació era insostenible. Aleshores, va prendre una decisió. Aniria a Sant Petersburg a buscar el majordom i la minyona per demanar-los ajuda. Va decidir que la via més fàcil per arribar-hi seria fer autostop i demanar que el

portessin. Va esperar dues setmanes en aquells boscos solitaris, dues decisives setmanes, fins que va passar aquell Mercedes.

Va aturar el cotxe i va demanar que el portés a St. Petersburg.

- A Sant Petersburg? Què hi vol fer allà, bon home?- va preguntar el conductor del vehicle.

- Vostè porti'm allà. Pel que fa a això, és personal, moltes gràcies- va dir el nostre protagonista.

- Bé, d'acord, com vostè digui- va contestar el conductor.

Així va ser com va començar el viatge.

Durant el trajecte, que no va ser curt ni de bon tros, el conductor del Mercedes i en Daniil van tenir temps de xerrar de tot i més. Va començar el conductor. Li va explicar que marxava cap a Sant Petersburg per anar a veure la seva xicota.

- Es notava que l'estimava molt- em va comentar en Daniil. -Tenia els ulls brillants i semblava molt feliç.

Després, li va tocar narrar la vida i miracles a en Daniil. Va narrar tot el que jo porto narrant fins ara.

Un cop a Sant Petersburg, el conductor el va deixar en una cruïlla i va tocar el clàxon per acomiadar-se d'ell. En Daniil va vagabundejar tota la nit fins a arribar a una agradable plaça, no molt lluny del centre de la ciutat, on hi havia un bar amb terrassa i una farmàcia al costat.

- És perfecte!- va pensar ell.

Va rebuscar en un contenidor. Va trobar una planxa de cartró on podria jeure sense haver de tocar el llardós terra i una manta esfilagarsada per poder protegir-se, ni que fos precàriament, del ferotge fred de la ciutat. Es va instal·lar en un banc i es va posar a dormir.

La primera nit no va ser fàcil, feia molt de fred i enyorava casa seva, la minyona i el majordom. En aquells moments hauria donat el que fos per dormir en el seu llit de 25.000 rubles...

EL XIULET DEL BARRI

Edició especial 2

1/05/24
Escola
Costa i Llobera
Barcelona
Any 2024

Periòdic de
Primària
Preu: 0'10 €

807

Guanyadors de Sant Jordi dels premis Viola i Flor Natural - Rosalia Caminal

L'endemà es va despertar amb cruiximents per tot el cos i una fam ferotge. Va decidir que l'opció més lògica era demanar caritat i anar a comprar alguna cosa al bar de la plaça.

Va començar a demanar almoina i, no sé encara què va fer, però em sembla que els feia una llàstima especial als múltiples vianants de la plaça, perquè tothom li donava diners. Ell agraïa les més insignificants monedes que rebia. Aleshores, va decidir que aniria al bar i es compraria un croissant o alguna cosa per l'estil. Es va aixecar i es va dirigir al bar, concretament a la terrassa. En aquell moment, vam creuar mirades per primer cop.

El vaig veure entrar al bar, com demanava el croissant i sortia a la terrassa a buscar taula. Jo ja era habitual en aquell local. M'agradava l'ambient. La terrassa estava plena i aleshores, li vaig oferir lloc al meu costat. Ell es va sorprendre amb l'ofertament, però va acceptar. Li vaig dir que em deia Olaf Nilsson i era un periodista suec que vivia a Sant Petersburg. Vaig notar que se sentia una mica incòmode.

Aleshores, li vaig dir:

- Què et passa, amic meu? Veig que tens un passat ple de ferides.

Llavors, ell es va obrir i em va explicar amb tots els ets i uts la seva història. Jo, commogut per aquella fatídica història, vaig decidir ajudar-lo. Durant unes setmanes el vaig estar convidant a un cafè cada dia. Això va fer el nostre vincle

més fort. Cada tarda la passava buscant feina per al meu ja amic Daniil. Fins que un dia, a principis d'abril, quan el fred d'hivern ja començava a marxar de la ciutat, vaig trobar-li una feina en un restaurant del centre com a cambrer. No era l'establiment més refinat, però era una feina. Quan li vaig comunicar la notícia es va alegrar moltíssim i em va abraçar molt i molt fort.

I així és com acaba la seva història. Va continuar treballant i va estalviar prou per a poder permetre's llogar un piset als afores de la ciutat. Ens veiem cada dilluns al bar on ens vam veure per primera vegada. Va conèixer l'Anastàsia. Es van enamorar a primera vista i ara surten junts. Viuen plegats al piset d'en Daniil.

Aquell matí, quan vaig posar els peus al meu pis després de visitar al meu amic, vaig pensar que la història que en Daniil em va contar un mes enrere, la seva història, mereixia ser escrita. Avui, 17 d'octubre de 1978, un any més tard que ell s'arruïnés, he acabat d'escriure-la. Mireu, que us llegiré el primer paràgraf.

Us imagineu ser multimilionari? Seria fantàstic, oi? Tindries diners il·limitats! No us agradaria conèixer la història d'un de debò?

**Dídac
5è Apagallums**

AMB LES PORS AL DARRERE

Em dic Anie, em considero una nena una mica tímida de 12 anys, no acostumo a parlar gaire i em guardo tots els dubtes. Crec que això m'ha fet convertir-me en una nena bastant curiosa.

Hi ha un nen a l'escola amb el qual em porto molt bé, l'Otto, és dels pocs amics que tinc, ja que no hi ha gaire gent com jo. A casa hi ha la meva mare, que cada cop que arribo se'm llença a sobre com si no em veiés des de fa dos mesos. Al final del passadís sempre hi ha el meu germà petit amb els braços oberts esperant que arribi. A mi m'encanten les seves abraçades i me l'estimo molt. El meu pare ja no viu a casa, la meva mare mai m'ha volgut explicar on és i com està i a mi la curiositat em devora, ho vull saber.

Fa set mesos que al meu barri no hi paren de passar coses rares: vaig sentir a la meva mare dient per telèfon que la minyona dels veïns havia desaparegut. Cada cop passen coses més estranyes i això no és normal.

La veritat va arribar a les meves mans quan un dia vaig trucar a la meva cosina, la Gabrielle i em va parlar d'una guerra, però jo no m'ho acabava de creure.

Uns dies després ho vaig comprendre tot, la meva mare m'ho havia amagat durant aquest temps.

El dia 12 de novembre del 2021 va començar tot amb un gran atemptat al centre de la ciutat. En vaig sortir viva pels pèls. Jo era per aquella zona, passejava plàcidament quan vaig començar a veure onades de gent que corrien a tota velocitat, un home em va agafar del braç i em va dir:

- Noieta, corre per salvar-te, si no, te'n penediràs!

En aquell instant la meva vida va canviar per complet.

En arribar a casa, vaig sentir la meva mare parlar amb algú altre, tenia un to tremolós i encongít, vaig por. Vaig intentar esbrinar amb qui parlava, però una fusta

em va desafiar i va cruixir, em vaig endur un ensurt molt gran i la meva mare es va girar, em va abraçar amb molta força, de manera que no vaig poder descobrir qui estava a l'altre cantó del telèfon.

- Ja ets aquí, estàs bé? - Va exclamar amb una veu mig desafinada intentant dissimular l'anterior.

- Amb qui parlaves? - Em vaig atrevir a preguntar-li.

Uns segons després em vaig penedir molt de la pregunta.

- Seu filla, et sembla bé si parlem? - em va dir amb un filet de veu-. Des que va marxar el teu pare les coses no han estat fàcils. Ens mudem a Califòrnia, amb els avis, allà estarem segures.

Tenia un munt de preguntes, on se n'havia anat el pare, per què no ens quedàvem aquí... Però el meu instint em va fer callar a diferència de la vegada anterior.

Estava clar, no hi podia fer res, a les 18:00h d'aquella mateixa tarda sortia l'avió. Només podia donar gràcies al fet que tenia una família afortunada i podia fugir segura del meu país sense problema, acompanyada de la mare, el meu germà i un dolor terrible.

Passejades pel bosc, els pastissos de pera de l'àvia, les enciclopèdies de l'avi. Cada dia el mateix camí, cada dia el mateix menjar, altra vegada el mateix discurs. Tres anys a Califòrnia eren com dos segles repetint la mateixa rutina.

Un dia vaig decidir trencar-la.

En ficar-me al llit em va venir una cosa al cap: l'Otto. Feia molt de temps que no sabia res d'ell. Era viu o mort? Havia fugit o s'havia quedat a la nostra ciutat? Sabia alguna cosa de mi?

Uns segons després me'n vaig adonar: què feia jo aquí? Lluny, apartada de tot, amb els braços plegats, contemplant des de la distància, havia viscut espantada tot aquest temps, ja n'hi havia prou.

Vaig intentar convèncer la meva mare per si podíem tornar, ho vaig provar de totes les maneres, no va sortir bé. Vaig

EL XIULET DEL BARRI

Edició especial 2

1/05/24
Escola
Costa i Llobera
Barcelona
Any 2024

Periòdic de
Primària
Preu: 0'10 €

807

Guanyadors de Sant Jordi dels premis Viola i Flor Natural - Rosalia Caminal

comprendre que per ella jo seguia sent la nineta dels seus ulls.

Estava clar que si volia fer alguna cosa m'hauria de guiar de mi mateixa. Vaig poder comprar un bitllet d'anada amb els únics diners que tenia, no vaig pensar en la tornada.

Me'n vaig adonar, ja no era una nena tímida i calladeta, em vaig renovar, a partir d'ara era l'Anna.

Quan vaig arribar a la meva ciutat d'origen em va acollir una amiga de la meva cosina, la seva filla anava a la meva escola i va ser ella la que em va explicar que l'Otto havia mort per l'esclat d'una bomba que havia caigut al seu barri.

Quan la meva mare es va assabentar de la meva fugida, no s'ho va pensar dues vegades i va agafar el primer vol que sortia. Quan ens vam retrobar, no estava decebuda, al contrari, estava orgullosa de mi perquè entenia que fugir dels nostres orígens potser no havia estat la millor solució. Vaig explicar-li que ja no era l'Anie, que havia canviat i que ja no tenia vuit anys. Ara, la guerra ha acabat, tinc 15 anys i no vull demanar res més, soc conscient del present i intento canviar el futur.

La meva realitat és una altra.

Em dic Anna, em considero una noia valenta i soc molt estimada al meu barri, tinc 15 anys.

Abans tenia un amic que m'estimava molt, l'Otto, ell ja no hi és, però jo me'l segueixo estimant com si el tingués al davant. Ara he fet una amiga que es diu Megan i

resulta que ella i jo som molt semblants de personalitat. La meva mare ha canviat, quan arribo a casa em fa un petonet i una abraçada, m'agrada que compregui que m'he fet gran. El meu pare té un braç trencat, després de la guerra està més cansat i jo el cuido molt. El meu germanet ha entrat en una etapa en què vol aprendre molt i sempre l'ajudo. Una altra cosa que ha canviat és meu barri, ara té molts parcs i zones verdes. Per últim, he canviat jo, ara penso que tothom s'ha d'estimar tal com és i no ha d'amagar què pensa, la meva forma de ser també és nova, ja no soc una nena tímida, ja no amago el que penso, ara m'he renovat, ara soc l'Anna.

**Mar
5è Rovellons**

EL MATÍ

DESPERTAR-SE

A les set del matí
el despertador fa un crit
i no és fins a les vuit
que jo surto del llit.

La llum del passadís,
com una estrella.
Encara endormiscat
una olor a la cuina em desvetlla.

ESMORZAR

A la cuina
em preparo una llet,
xiula la cafetera
i unes galetes hi tiro.

Les galetes es banyen
en un mar de cacau.
D'un glop la llet m'acabo
i corrents vaig cap al lavabo.

RENTAR-SE LES DENTS

La pasta agafo
la poso al raspall.
El tub fa una llufa,
cau a terra: quin guirigall.

Recullo la pasta
amb el raspall a la boca
i al cap d'un minut
ja soc a la porta.

LA PARADA

Quan jo surto de casa
el núvol enfurismat ha arribat.
La gent corre per buscar aixopluc,
ja que no es volen mullar.

La parada de l'autobús
està a punt d'explotar,
ja que no ve cap bus
i la gent ja no ho pot aguantar.

L'AUTOBÚS

L'autobús arriba
un quart d'hora tard.
La gent intranquil·la
i el conductor estressat.

AUTOBÚS.....LLAUNA DE SARDINES

Tot l'autobús
és com una llauna gegant,
la gent apretadeta
com si fossin sardines.

L'oli de la llauna
és com l'olor d'humanitat,
quan destapen la tapa
tot l'autobús queda buidat.

(Dedicat a la gent que puja en 130 a
l'escola)

Gael
6è Garotes

ELS ELEMENTS

FOC

El foc lluent
va menjant a poc a poc,
sense pietat.

AIGUA

Ni gust
ni olor
ni visió.
Dins del bosc
només un so.

VENT

Un vent pacífic
envaeix tot un bosc,
creant un silenci.
I en la solitud més dolça
es pot apreciar una olor verda d'humitat
mentre els arbres ballen.

TERRA

Com un mag,
ara hi ha vida
on no hi havia res.

Júlia F.
6è Garotes

EL XIULET DEL BARRI

Edició especial 2

1/05/24
Escola
Costa i Llobera
Barcelona
Any 2024

Periòdic de
Primària
Preu: 0'10 €

807

Guanyadors de Sant Jordi dels premis Viola i Flor Natural - Rosalia Caminal

COSES QUOTIDIANES

LLAUNA DE REFRESC

La llauna s'obre,
esclata una tempesta.

Al got,
comença una temporal,
amb llamps i trons.

La pluja:
fa un sorollet d'espuma.

De sobte,
desapareix el líquid
per un forat negre,
i se sent un tro.

LA PLOMA

Tinta la ploma,
ja es traça un línia,
surt una lletra.

EL SOL

Brilla com un llum,
és de color groc,
m'acompanya com l'ombra.

Fas un joc
de mirades.
Sempre guanya
perquè fa una brillantor
i una gran claror.

L'UNGLA

Una unglia llarga
i una pissarra.
Es fa un sorollet
massa insuportable.

EL MAR

LA PLATJA

A l'estiu ramats de turistes,
i a l'hivern, de gent no se'n veu.
A l'estiu, colors càlids se n'apoderen,
i a l'hivern, la sorra és neu.
Però tot l'any,
les onades dins dels cargols.

LES ONADES

Algunes d'enfadades,
d'altres la sorra acaricien totes molles.
L'espuma blanca de les onades
que peta tot fent bombolles.
Que boniques les onades,
per jugar o per ser observades.

**Pau
6è Pops**

**Nora
6è Pops**